# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 43746**

гр. София, 07.11.2026 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **Трето отделение 62 състав,** в публично заседание на 29.10.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Даниела Гунева**

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **12323** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на К. И. А., ЕГН: [ЕГН], подадена чрез пълномощника адв. И. от Софийска адвокатска колегия, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) № GPAM-2940755 от 18.09.2026 г., издадена от командир на отделение към 01 Районно управление (РУ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

В жалбата са изложени подробни доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон, несъответствие с целта на закона и нарушение на принципа на съразмерност — отменителни основания по чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Жалбоподателят поддържа, че в заповедта липсват конкретни фактически мотиви и е налице неправилно приложение на посочените правни норми. Изтъква се, че към датата на оспорването е сключена нова валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите (полица в сила от 28.09.2026 г.), поради което целта на мярката е постигната и поддържането ѝ се явява неоправдана и несъразмерна тежест, още повече че жалбоподателят работи като шофьор и ограничаването на правата му пряко засяга възможността му да полага труд.

По тези съображения се иска отмяна на оспорената заповед. Претендира се присъждане на направените по делото разноски в общ размер на 405,11 евро, от които 5,11 евро платена държавна такса и 400,00 евро заплатено адвокатско възнаграждение, за които са представени

надлежни платежни документи и фактури.

Ответникът по жалбата — командир на отделение към 01 РУ при СДВР, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да я отхвърли. Поддържа, че към момента на издаване на заповедта фактическият състав на приложената мярка е бил осъществен. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 от АПК. Същевременно прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение по реда на чл. 78, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) във връзка с чл. 144 от АПК.

Административен съд София - град, като обсъди събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и след като извърши цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Жалбоподателят К. И. А. е собственик на лек автомобил марка „С. Й.“, модел „Р.“, с регистрационен номер СА 9790 МК. На 08.07.2026 г. регистрацията на посоченото моторно превозно средство е била прекратена служебно по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП въз основа на получено по служебен път уведомление от Гаранционния фонд по реда на Кодекса за застраховането за липса на сключена и действаща задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

На 18.09.2026 г., при извършена проверка на собственика е съставен АУАН№ 5747257, въз основа на който командир на отделение към 01 РУ при СДВР издава оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM2940755, с която спрямо К. И. А. е наложена ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП за нарушение на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, изразяващо се в това, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 08.07.2026 г. поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“.

От приложените по делото писмени доказателства се установява по безспорен начин, че на 28.09.2026 г. за посочения автомобил марка „С. Й. Р.“ с рег. [рег.номер на МПС] е сключен нов валиден договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, удостоверено със застрахователна полица/л.19/

По делото са представени и доказателства за трудовата заетост на жалбоподателя, удостоверяващи, че същият упражнява трудова дейност като шофьор, както и че към момента е освободен от длъжност- заповед за прекратяване на трудовото правоотношение /л.68/

За образуването и воденето на настоящото производство жалбоподателят е заплатил държавна такса в размер на 5,11 евро (вносна бележка) и адвокатско възнаграждение в размер на 400,00 евро, заплатено по банков път/в брой, за което са приложени договор за правна защита и съдействие, фактура и платежен документ.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице — адресат на утежняващ индивидуален административен акт, с който пряко се засягат негови законни права и интереси, в рамките на законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК и пред местно и родово компетентния съд. Налице е правен интерес от търсената съдебна защита, поради което жалбата е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

По съществото на спора:

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на административния акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: компетентност на органа; спазване на установената форма; спазване на административнопроизводствените правила; съответствие с материалноправните разпоредби; и съответствие с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от длъжностно лице — командир на отделение в 01 РУ при СДВР, в рамките на предоставената му материална и териториална компетентност по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

При издаването на заповедта обаче са допуснати съществени нарушения на изискванията за форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК (липса на мотиви) и неправилно приложение на материалния закон — основания за отмяна по чл. 146, т. 2 и т. 4 от АПК.

В оспорената ЗПАМ като материалноправно основание за налагане на мярката е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП. Посочената правна норма регламентира временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач „извън случаите по букви „а“ – „ж“, който при управление е извършил нарушение, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява МПС“, като подбуква „гг“ установява максимален срок от шест месеца за строго определени състави на административни нарушения по ЗДвП (напр. по чл. 175, ал. 2 и 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП). В обстоятелствената част на заповедта обаче административният орган не твърди и не описва извършено от жалбоподателя нарушение от изброените състави, а се позовава единствено на обстоятелството, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“.

Налице е пълно несъответствие между описаната фактическа обстановка и соченото правно основание за налагане на принудителната мярка. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП има субсидиарен характер и по дефиниция изключва хипотезите по предходните букви „а“ – „ж“. Законодателят е предвидил специални мерки при управление или собственост на МПС без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ — съответно по чл. 171, т. 1, б. „е“ и чл. 171, т. 2, б. „в“ от ЗДвП. Смесването на различни фактически състави и прилагането на правна норма, чиито предпоставки изобщо не са налице, води до пълна липса на мотиви и представлява грубо нарушение на материалния закон. Административният акт, в който липсва единство между правна квалификация и фактическо описание, лишава лицето от възможността да разбере действителната воля на органа и нарушава правото му на защита

Наред с това, оспореният акт е издаден и в пряко нарушение на принципа на съразмерност по чл.

6 от АПК и в несъответствие с целта на закона (чл. 146, т. 5 от АПК).

Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП нямат характер на административно наказание, а представляват форма на държавна принуда с превантивна, преустановяваща и възстановителна цел (чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания). Тяхното предназначение е да осигурят безопасността на движението по пътищата и да преустановят закононарушенията, а не да наказват водача. С оглед безспорно установения факт, че на 28.09.2026 г. жалбоподателят е сключил нова валидна застраховка „Гражданска отговорност“ за процесния автомобил, целта на закона е постигната и всякаква потенциална опасност за сигурността на движението и третите лица е отпаднала. Съгласно чл. 143, ал. 10, изречение второ от ЗДвП служебно прекратената регистрация се възстановява именно при предоставяне на данни за сключена застраховка или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка.

В съответствие с принципа на съразмерност административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава (чл. 6, ал. 2 от АПК). В случая продължаващото действие на наложената мярка неоправдано и тежко засяга правото на труд на жалбоподателя, който упражнява професията шофьор, без това да е продиктувано от каквато и да било защитима обществена необходимост. Поради това оспорената заповед е издадена и в несъответствие с целта на закона.

По изложените съображения оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № GPAM2940755 от 18.09.2026 г. е незаконосъобразна и следва да бъде отменена изцяло.

По разноските по делото:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на пълно възстановяване на направените по делото разноски от бюджета на юридическото лице, към чиято структура принадлежи издалият акта орган — Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 от АПК е неоснователна и следва да се остави без уважение предвид уважаването на жалбата.

От страна на жалбоподателя своевременно е предявено искане за присъждане на съдебни разноски в общ размер на 405,11 евро, от които 5,11 евро за внесена държавна такса и 400,00 евро за заплатено адвокатско възнаграждение, като са представени надлежни писмени доказателства за тяхното реално извършване (вносна бележка, договор за правна защита и съдействие, фактура и банково платежно нареждане).

Съдът намира за неоснователно направеното от ответника възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа размерът на възнаграждението за процесуално представителство по административни дела без определен материален интерес е 1000,00 лв., равняващи се по официалния фиксиран курс на 511,29 евро. Договореното и реално заплатено от жалбоподателя адвокатско възнаграждение в размер на 400,00 евро е под нормативно определения минимален размер по Наредба № 1 от 09.07.2004 г. Поради това сумата от 400,00 евро по никакъв начин не

може да се квалифицира като прекомерна с оглед фактическата и правна сложност на делото и обема на осъществената правна помощ. Следователно претендираните разноски се дължат в пълен размер от 405,11 евро (четиристотин и пет евро и единадесет цента).

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд София - град, Трето отделение, 62 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на К. И. А., ЕГН: [ЕГН] Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM2940755 от 18.09.2026 г., издадена от командир на отделение към 01 РУ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати от бюджета си в полза на К. И. А. сумата в размер на 405,11 евро (четиристотин и пет евро и единадесет цента), представляваща направени по делото съдебни разноски (държавна такса и адвокатско възнаграждение).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: .....